

i Besiddelse af langt flere Betingelser for at kunne afgøre Valgklager med fuldt Skendstrib til alle personlige og stedlige Forhold. — Under Nr. 16 er der en Forandring, som jeg antager, vil blive tillagt stor reel Betydning. Der staar i Forslaget: „Der- som enten Arbejdsgivere eller Arbejdere paa kollektiv Maade afholde sig fra Deltagelse i Valget“, saa er der indsat forskellige Forholdsregler, som ere mente at kunne virke som en Trussel. Man haaber, at dette Tilfælde aldrig vil indtraede, men Bestemmelsen er sat ind for at bevirke, at de paagældende virkelig deltage i Valget, idet det, der ellers vil ske, jo i de fleste Tilfælde er af den Art, at de helst selv maa undgaa det. Vi have ment at udtrykke det bestemtere og tydeligere og bedre ved at sætte ind foran „Arbejdsgivere“ og foran „Arbejdere“ Ordet „alle“. — Under Nr. 17 er der indsat den Bestemmelse, at Formanden lønnes. Hans Hverv kan jo i større Kommuner blive ret byrdefuldt, det var urimeligt, om han skulde udføre det ulønnet. Det vil ogsaa formentlig blive udført bedre og mere samvittighedsfuldt, naar det er lønnet. Og Udvalget har paa den anden Side ment det rigtigt, at Statskassen afholdt Bønningen ved Bevilling paa de aarlige Finanslove. Endringsforslaget Nr. 19 indeholder blot et tydeligere Udtryk, og Endringen er væsentlig af formel Natur.

Under Nr. 20 ville De se, at der er foreslaaet en ret betydelig Endring med Hensyn til Reglerne for Arbejdsretternes Virksomhed. Vi have her haft Assistance, som vi meget paakønne, fra den højtærede Justitsministers Side, og vi tro, at vi derigennem have faaet disse Regler formuleret paa en fuldt betryggende Maade. Formaalet har været, at Proceduren skulde være betryggende for de paagældende Parter, at den kunde blive hurtig, billig og let. Under Nr. 21 have vi indsat en Bestemmelse om, at Statskassen afholder de Udgifter, som selve Arbejdsretten ikke kan afholde af sine Indtægter, i Stedet for at det oprindelige Forslag paalagde Kommunerne at afholde disse Udgifter. Der lyder jo ikke uden Grund bestandig den Klage, at Kommunerne Udgifter stige, og jeg tror, at der er Grund for Lovgivningsmagten til at vogte sig for at lægge flere Udgifter paa Kommunerne, end de let kunne bære. Det er derfor, at dette Endringsforslag er stillet.

Jeg gaar nu over til de Endringsforslag, der vedrøre Enighedskammerne. Disse Forslag ere som sagt af langt mindre indgribende Betydning. Endringsforslaget Nr. 22 ændrer Forslaget derhen, at man kan

være delegeret til et Enighedskammer uden at være i Besiddelse af Betingelserne for Valgret til Arbejdsretterne. Man har ment, at der ikke var nogen som helst Grund til at træffe en indskrænkende Bestemmelse i saa Henseende for Enighedskammerens Bedkommende. Disse bør være saa frit stillede som muligt. Med Hensyn til dem har den Betragtning ledet os, ligesom ogsaa Forslagsstilleren, at her skulde Kammerne være videre, at den hele Institution skal have en friere Karakter og lettere kunne modificeres efter de Krav, som stilles. Det viser sig ogsaa ved Tilløbelsen af delegerede og Tillidsmænd og i vort Forslag om, at Kvinder skulle være valgbara som Tillidsmænd, samt endelig i Endringen med Hensyn til Formandsvalget, hvorom det under Nr. 25 er foreslaaet, at dersom samtlige delegerede til Arbejdsrettens Formand indgive Begæring om, at Formandsstillingen i Enighedskammeret skal indtages af en bestemt navngiven Mand, saa skal denne Begæring efterkommes, hvorimod efter det oprindelige Forslag Overøvrigheden skulde kunne bevilge, at Anmodningen opfyldtes. Jeg tror, at naar samtlige de paagældende være saa megen Tillid til en bestemt Mand, at de alle ønske, at han skal beklæde Formandspladsen, saa bør det ske. Ved Enighedskammerne er det jo af meget væsentlig Betydning, at den, der skal lede Forhandlingerne og søge at mægle mellem de vedkommende, netop har alle disses Tillid; jeg tror derfor, at denne Endring lader sig i høj Grad forsvare.

I Lovforslagets § 14 er der en Bestemmelse om, at en Arbejdsret kun med Overøvrighedens Samtykke kan som Enighedskammer bestæftige sig med en enkelt Arbejdsgivers Forhold til hans Arbejders Arbejdsvilkkaar. Denne Bestemmelse har Forslagsstilleren indsat for at værgø Enighedskammerne imod at blive overløbne med ganske smaa Sager. Naar en Arbejder er uenig med sin Mester om et eller andet Spørgsmaal af underordnet Betydning, er der ikke Grund til at sætte et saa stort og kostbart Apparat i Bevægelse, som der her er Tale om. Men paa den anden Side har det staaet os klart, at en saadan Strid mellem en enkelt Arbejdsgiver og hans Arbejdere ingenlunde altid behøver at være af forsvindende Betydning. For det første kan en enkelt Arbejdsgiver bestæftige Arbejdere i Hundredevis, og da maa der lægges stor Vægt paa, at en Tvist kan løses paa fredelig Maade, selv om den kun er opstaaet mellem en enkelt Arbejdsgiver og hans Arbejdere. Men selv, naar Arbejdsgiveren er en lille Mester, der maaste kun sidde med 2—3 Evende, kan